

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.636 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DECRUYENAERE, loco advocaat C. SLABBAERT, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 12 augustus 2000 huwt verzoeker met mevr. A.T. te Antwerpen.

Op 25 december 2000 wordt uit dit huwelijk een kind geboren, namelijk T.A.

Op 12 oktober 2007 dient verzoeker een vestigingsaanvraag in, in functie van zijn echtgenote A.T., die intussen de Belgische nationaliteit verworven heeft.

Op 6 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 11 maart 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Persoonlijk gedrag dat zijn vestiging onwenselijk maakt omwille van redenen van openbare orde:

Betrokkene werd schuldig bevonden aan de volgende feiten:

Hij werd veroordeeld op 14.09.2006 door de Politierechtbank van Antwerpen wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, geen technische controle, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs en inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen tot een geldboete van 200 euro (x5,5 = 1100 euro) met uitstel voor 3 jaar voor 100 Euro en het verlies van recht tot sturen voor 3 maanden voor alle categoriën.

Betrokkene werd veroordeeld op 20.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf tot een gevangenisstraf van 3 maanden met een geldboete van 300 euro (x5 = 1500 euro).

Tevens werd betrokkene op 03.09.2004 aangehouden voor poging tot misdaad en bendevoering – aanstoker of hoofd, door OR Van Santvliet van CR Antwerpen.

Betrokkene werd eveneens aangehouden op 13.04.2007 voor diefstal met inbraak, inklimming en valse sleutels door OR Lavens van CR Mechelen.

De volharding van betrokkene in zijn strafbare activiteiten (het parket nam contact op met de gemeente op 28/01/2008 om de toestand van betrokkene te kennen, aangezien er nog feiten gebeurd zijn waarvoor hij in de toekomst zal veroordeeld worden) verergert zijn gevaarlijkheid.

Artikel 8 van de Europese Conventie ter Bescherming van de Mensenrechten en de Fundamentele Vrijheden legt een evenwicht op van de elementen ingeroepen door betrokkene betreffende zijn privé- en gezinsleven en de bescherming van het algemeen belang.

Uit de ernst van de feiten blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient eveneens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemene belang.

In toepassing van artikel 7, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan betrokkene het bevel gegeven om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat administratieve beslissing met redenen dienen omkleed te worden, dat ze duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dienen gemotiveerd te worden en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Wat de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bespreking van het middel blijkt echter dat verzoeker het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel bekritiseert verzoeker het hierna vermelde onderdeel van de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd schuldig bevonden aan de volgende feiten:

Hij werd veroordeeld op 14.09.2006 door de Politie rechtbank van Antwerpen wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, geen technische controle, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs en inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen tot een geldboete van 200 euro (x5,5 = 1100 euro) met uitstel voor 3 jaar voor 100 Euro en het verlies van recht tot sturen voor 3 maanden voor alle categorieën.

Betrokkene werd veroordeeld op 20.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen wegens bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf tot een gevangenisstraf van 3 maanden met een geldboete van 300 euro (x5 = 1500 euro).”

Verzoeker stelt dat het in casu handelt over twee strafrechtelijke veroordelingen, waarbij onmiddellijk dient te worden opgemerkt dat deze veroordelingen zeker niet als dusdanig zwaar kunnen worden beschouwd, dit ondermeer rekening houdend met de weerhouden strafmaat. Hij is van mening dat de bestraffing een dubbele functie inhoudt, met name een bestraffende functie en een resocialiserende functie. Hij stelt dat het in casu zelfs zo is dat effectieve gevangenisstraffen zelfs niet worden uitgevoerd ingevolge de richtlijnen van het terzake bevoegde ministerie, en men dan ook dient vast te stellen dat de bestreden beslissing volkomen haaks staat op de desbetreffende maatregelen. Verzoeker besluit dat men niet ernstig kan aanhouden dat een straf, dewelke in de praktijk zelfs niet wordt uitgevoerd, van dergelijke aard is dat zij toelaat te besluiten tot de aanwezigheid van een gevaar voor de openbare orde en/of veiligheid, dat indien een dergelijke strafmaat (in casu 3 maanden) een gevaar voor de openbare orde zou inhouden, deze ontegensprekelijk zou worden uitgevoerd, hetgeen niet het geval is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gebaseerd op artikel 45, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: K.B. van 8 oktober 1981). Deze bepaling geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren omwille van redenen van openbare orde. Artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 bepaalt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert omwille van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, geeft hij de E.G.-vreemdelingen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan de E.G.-vreemdeling wordt van deze beslissingen kennisgegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21. (...)”

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 blijkt dat de vestiging aan een E.G.-vreemdeling en een gelijkgestelde kan geweigerd worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid op voorwaarde dat de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, met de nuancering dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. In de bestreden beslissing wordt evenwel verwezen naar het gedrag van verzoeker via de opsomming van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en waarvoor hij ook effectief werd veroordeeld. In casu nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een weigeringsbeslissing omdat naar zijn oordeel verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde. De minister, bevoegd voor de openbare orde, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoekers aanvraag tot vestiging wordt geweigerd. In dit opzicht kan de minister zich baseren op het misdaadverwekkend verleden van de aanvrager en op het actueel gevaar dat hij inhoudt voor de openbare orde (cfr. R.v.St., nr. 121.813, 22 juli 2003). De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken motiveert zijn beslissing door te verwijzen naar de veroordeling door de Politierechtbank van Antwerpen op 14 september 2006 tot een geldboete van 1100 euro met uitstel voor 3 jaar voor 100 euro en het verlies van het recht tot sturen voor 3 maanden voor alle categorieën wegens geen verplichte aansprakelijkheids-verzekering inzake motorrijtuigen, geen technische controle, het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, voorlopig rijbewijs of scholingsbewijs en inbreuk betreffende de inschrijving van voertuigen en naar de veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 20 november 2006 tot een gevangenisstraf van 3 maanden met een geldboete van 1500 euro wegens bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Bovendien ontkent verzoeker deze feiten in zijn verzoekschrift niet. De in de bestreden beslissing weerhouden vaststelling aangaande de door verzoeker opgelopen twee veroordelingen, is pertinent en afdoend en volstaat reeds als motief om de vestigingsaanvraag af te wijzen. Tevens dient er op gewezen te worden dat verzoeker zijn daden tracht te minimaliseren door enkel te verwijzen naar de opgelopen veroordelingen. De motieven van de bestreden beslissing dienen als een geheel te worden gelezen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing, alsook uit het administratief dossier, dat verzoeker niet alleen werd veroordeeld voor een aantal strafbare feiten, doch ook daarna nog talrijke keren in aanraking kwam met het gerecht. Verzoeker is aldus niet de brave huisvader zoals hij poogt voor te houden. De opgeworpen stelling van verzoeker dat deze veroordelingen zeker niet als dusdanig zwaar kunnen worden beschouwd, dit ondermeer rekening houdend met de weerhouden strafmaat, nodigt de Raad uit om een opportuiniteitsonderzoek te doen, wat de Raad niet toekomt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid en de Raad kan enkel een kennelijk

onredelijke beoordeling vernietigen. Uit de correctionele veroordeling blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstige inbreuk, met name bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken is bijgevolg van mening dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dienvolgens een gevaar betekent voor de openbare orde. Het is niet kennelijk onredelijk vanwege de verwerende partij, op basis van de veroordelingen van 2006 te oordelen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt en het is evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat wie, door een gedrag als dit van de verzoekende partij, de openbare orde heeft geschaad, ook een gevaar oplevert voor de openbare orde. Het feit dat de straffen uitgesproken naar aanleiding van de opgelopen veroordelingen, niet dienen te worden voldaan of dat verzoeker uitstel verkreeg, doet niets af aan het feit dat verzoeker effectief veroordeeld werd wegens feiten op basis waarvan de minister of zijn gemachtigde op redelijke wijze kon besluiten tot weigering van de vestiging op basis van verzoekers persoonlijk gedrag omwille van redenen van openbare orde.

In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker het hierna vermelde onderdeel van de bestreden beslissing:

*“Tevens werd betrokkene op 03.09.2004 aangehouden voor poging tot misdaad en bendevoorming – aanstoker of hoofd, door OR Van Santvliet van CR Antwerpen.
Betrokkene werd eveneens aangehouden op 13.04.2007 voor diefstal met inbraak, inklimming en valse sleutels door OR Lavens van CR Mechelen.”*

Verzoeker wenst, met betrekking tot het eerst genoemde gerechtelijk onderzoek, er op te wijzen dat hij reeds krachtens het arrest van 24 september 2004 in voorlopige vrijheid werd gesteld door de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Antwerpen en dat hij met betrekking tot het tweede genoemde gerechtelijk onderzoek in voorlopige vrijheid mits handlichting werd gesteld door onderzoeksrechter Lavens. Verzoeker is van mening dat in beide gevallen bij het nemen van beide beslissingen én overeenkomstig de terzake geldende wettelijke bepalingen, nagegaan is geweest of een voorlopige invrijheidsstelling een mogelijk gevaar zou opleveren voor de openbare orde en/of veiligheid. Verzoeker merkt op dat hij trouwens inkomsten geniet uit arbeid en dat het feit dat hij in beide zaken zeer kort na zijn aanhouding in vrijheid werd gesteld aantoont dat hij alsdan geen gevaar voor de openbare veiligheid vormde en dit thans ook niet vormt, nu hij anders terug in hechtenis zou genomen zijn.

Verder is verzoeker van mening dat artikel 6 EVRM geschonden is. Hij is van mening dat met beide gerechtelijke aanhoudingen geen rekening kan gehouden worden, nu hij niet definitief veroordeeld werd.

Vooreerst wenst de Raad op te merken, zoals reeds gesteld werd naar aanleiding van het eerste onderdeel van het middel, dat de opsomming van de door verzoeker opgelopen veroordelingen reeds volstaat als motief om de vestigingsaanvraag af te wijzen. Verder wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de minister op redelijke wijze tot het oordeel kwam dat verzoeker persoonlijk gedrag vertoont dat een weigeringsbeslissing rechtvaardigt omwille van redenen van openbare orde, gelet op de opgelopen veroordelingen en gelet op de andere talrijke aanrakingen met de gerechtelijke autoriteiten. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en de realiteit van deze feiten wordt overigens door verzoeker niet betwist. De Raad benadrukt dat uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat het gedrag van een vreemdeling primordiaal is om vast te stellen of deze vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dat de wetgever niet bepaald heeft dat het gevaar voor de openbare orde of de openbare veiligheid enkel kan worden afgeleid uit veroordelingen. Er wordt trouwens door verzoeker nergens geduid op basis van welke rechtsregel of op basis van welk rechtsbeginsel verwerende partij geen rekening zou mogen houden met de aanhoudingen, ongeacht of deze nu al dan niet reeds aanleiding gaven tot een strafrechtelijke

veroordeling, en ongeacht of verzoeker, na gerechtelijk onderzoek, kort nadien in voorlopige vrijheid werd gesteld (cfr. R.v.St., nr. 118.889 van 30 april 2003).

Uit het eerste en tweede onderdeel volgt dat het loutere feit dat verzoeker de feiten anders wenst te appreciëren en deze feiten wenst te minimaliseren, geen middel is dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker erkent de feiten waarvoor hij veroordeeld is en erkent ook dat hij meermaals aangehouden werd. De Raad merkt op dat het niet kennelijk onredelijk is om uit de verschillende strafrechtelijke veroordelingen en de talrijke aanrakingen met de gerechtelijke autoriteiten te besluiten dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een weigering van de vestiging rechtvaardigt omwille van redenen van openbare orde. Het feit dat verzoeker intussen inkomsten uit arbeid geniet kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de verwijzing naar artikel 6 EVRM betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vast dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassings sfeer van artikel 6 EVRM vallen, omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is niet van toepassing omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de grondigheid van een strafvordering uitspraak doet.

Het eerste en tweede onderdeel van het eerste middel zijn ongegrond.

In een derde onderdeel bekritiseert verzoeker het hierna vermelde onderdeel van de bestreden beslissing:

“De volharding van betrokkene in zijn strafbare activiteiten (het parket nam contact op met de gemeente op 28/01/2008 om de toestand van betrokkene te kennen, aangezien er nog feiten gebeurd zijn waarvoor hij in de toekomst zal veroordeeld worden) verergert zijn gevaarlijkheid.”

Verzoeker meent dat voorgaande motivering een manifeste schending uitmaakt van het vermoeden van onschuld zoals bepaald en verwoord in artikel 6 EVRM, nu wordt gesteld dat er nog feiten zouden zijn gebeurd waarvoor verzoeker in de toekomst zal veroordeeld worden. Verzoeker stelt eveneens dat dergelijke stelling ernstig afbreuk doet aan het vermoeden van onschuld, en dat daarenboven dient te worden opgemerkt dat zelfs geen nadere verduidelijking wordt gegeven over welke feiten het zou gaan. Verzoeker stelt dat hij terzake volkomen in het duister tast en dient vast te stellen dat een dergelijke ongeoorloofde en niet naar recht verantwoorde stelling mede de basis vormt voor de weigering, vervat in de bestreden beslissing, dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en hij aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichts hem werd weerhouden.

In zoverre verzoeker de schending inroept van artikel 6 EVRM, wijst de Raad op wat reeds gesteld werd in het tweede onderdeel van het eerste middel. Indien naar aanleiding van de bestreden motivering in dit derde onderdeel van het eerste middel, verzoeker ook van mening is dat de motiveringsplicht geschonden is, daar hij in het duister tast omtrent welke feiten het zou gaan, dient de Raad erop te wijzen dat voormelde argumentatie kritiek op een overtollig motief betreft, gezien de overige motieven, zoals besproken in het eerste en tweede onderdeel van dit middel, determinerend zijn en de beslissing afdoende schragen. De eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker ook de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat verzoeker verzuimt aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur

werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit verzoekers uiteenzetting af te leiden welk beginsel volgens verzoeker zou geschonden zijn.

Het derde onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9,3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Artikel 8 van de Europese Conventie ter Bescherming van de Mensenrechten en de Fundamentele Vrijheden legt een evenwicht op van de elementen ingeroepen door betrokkene betreffende zijn privé- en gezinsleven en de bescherming van het algemeen belang. Uit de ernst van de feiten blijkt dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de aard van de feiten dient eveneens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemene belang.”

Verzoeker stelt dat voorgaande geenszins volstaat om te besluiten dat het persoonlijk belang van verzoeker en diens familiale belangen niet zouden primeren op het door verwerende partij omschreven algemeen belang. Hij stelt dat hij in 2000 gehuwd is en een kind heeft en met hen een gezin vormt.

Hij stelt dat het een fundamenteel recht van elk kind betreft om, conform artikel 9,3 van het Kinderrechtenverdrag, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact te onderhouden met zijn beide ouders, en een gedwongen verwijdering uit België eveneens een schending inhoudt van het terzake bepaalde, en minstens van artikel 8 EVRM. Volgens verzoeker maakt het ontzeggen van verblijf een inmenging uit in zijn gezinsleven en dat van zijn kind. Hij stelt dat zijn gezin immers de voortdurende aanwezigheid nodig heeft van hemzelf, niet in het minst rekening houdend met de leeftijd van zijn dochter. Hij stelt dat een dergelijke inmenging slechts is toegestaan voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde, dat dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel, dat het in casu zo is dat zijn echtgenote inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, hetgeen ondermeer aantoonde dat zij van onbesproken gedrag is, dat er voorts rekening mee dient te worden gehouden dat zijn dochter in België is geboren en sedert haar geboorte hier heeft verbleven en is opgegroeid, dat de dochter alhier de lagere school volgt, dat zij de Nederlandse taal beheerst en dat een gedwongen terugkeer een onterprekkelijke schade zou opleveren voor haar verdere ontwikkeling. Verzoeker besluit dat er in casu geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het beoogde doel en de ernstige aantasting van zijn gezinsleven.

De Raad wijst erop dat artikel 8 EVRM het volgende bepaalt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van

de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de vestigingsaanvraag van vreemdelingen te weigeren en artikel 7 van dezelfde wet vormt de rechtsgrond om een vreemdeling uit het Rijk te verwijderen. De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid EVRM, zodat ook aan het zogenaamde legitimiteitscriterium lijkt te zijn voldaan. Verzoeker voert evenwel aan dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk is en geen juist evenwicht teweegbrengt daar geen rekening werd gehouden met het bestaan van verzoekers gezin, met zijn vrouw en zijn dochter. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat. Uit wat reeds besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoeker een misdadig verleden heeft en herhaaldelijk in aanraking kwam met de gerechtelijke autoriteiten en het niet onredelijk, noch disproportioneel is een weigeringsbeslissing te nemen ten aanzien van verzoeker omwille van redenen van openbare orde gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Waar verzoeker nog wijst op het voornamelijk gedrag van zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat dit het persoonlijk gedrag van verzoeker niet kan compenseren, daar de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van verzoeker net omwille van zijn persoonlijk gedrag en niet ten aanzien van verzoekers echtgenote, dat het voornamelijk gedrag van zijn echtgenote niets afdoet aan de bestreden beslissing, die gelet op wat reeds gesteld werd, op kennelijk redelijke wijze is genomen ten aanzien van verzoeker omwille van zijn persoonlijke gedrag. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9, 3 van het Kinderrechtenverdrag, daar kinderen het recht hebben op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact te onderhouden met hun beide ouders, wijst de Raad erop dat dit onderdeel van het middel niet in aanmerking kan worden genomen nu de vordering enkel uitgaat van de vader en niet mede namens het kind werd ingediend. Bovendien heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en aldus niet geschikt is om op zichzelf rechten toe te kennen aan particulieren waarop zij zich kunnen beroepen voor de nationale, administratieve of jurisdictionele, overheden zonder dat bijkomende interne maatregelen nodig zijn te dien einde en dat ze niet op directe wijze kunnen worden ingeroepen voor de nationale rechtsprekende instanties daar de bepalingen geen verplichting creëren ten aanzien van de verdragstaten (R.v.St. 30.097 van 11 juni 1996).

Tot slot herhaalt de Raad dat niets de echtgenote en het kind verhindert verzoeker te vergezellen of regelmatig te bezoeken in zijn land van herkomst.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.